

• Ἐνθουοὶ τῆς βαρκαρόλιας
γὰ τὰ τόσα σου ταξείδια,
μὴν ξεχάνης ἄλους κι' ἄλαις,
τοὺς χοροὺς μας, τὰ παιγνίδια.

Μὴ μὰς λῆς πῶς δὲν σὶ μίλει
γὰ τὸν κόσμον τῆς Ἀλύξῃ,
μὴν ξεχάνης τὸν Θῶν, τὸν Δίλην,
καὶ τοὺς ἄλλους προσφιλεῖς.

Μὴν ἀρίνης τίτοιον τόπο,
δοξασιμένη Βασιλεῖα,
ποῦ δὲν ἔχει ἐξόλου κόπο,
μῆτε ζόρικη δουλειά.

Κι' ἂν δὲν δράσης, δὲν τὸν μίλει
τὸν λαὸ σου τὸν ταπειλῆν,
τίτοιος εἶναι, τίτοιος θέλει,
πάντα λόγια σὰν παστέλι,
ροδοζάχτρι καὶ μίλι.

Κι' ἂν πρὸς ὄραση εἰς τὸν θρόνον τὸν Διάδοχον καλῆς
κάθισε καὶ σὺ νὰ ζήσης 'στους Ρωμοῦς τοὺς θερμοαίμους,
κι' ἰδῶ πέρ' ἄς βασιλεύουν δρῶ 'στὸ μέλλον Βασιλεῖς,
ὁ μπαμπὰς γὰ τὴν εἰρήνην, τὸ παιδί γὰ τὸς πολέμους.

II.—Κι' ἂν ποτὶ παραιτηθῆ, ποῦ θεὸς νὰ μὰς φυλάξῃ,
ὁ λαὸς γναστιστὸς ἔμπροστά του θ' ἀλαλάξῃ :
«Τώρα θέλεις τὴν καρδούλα τοῦ λαοῦ σου νὰ πικράνης,
τώρα ποδοίψαν σκοτούρας καὶ φρικτῶν πολέμων φόβι,
ποῦ δὲν μαινεται ἐξήνης σὰν καὶ πρὶν ὁ Διληγάννης,
μῆτε λάχνα μοιράζει, μῆτε χίρις πετσόκοβι ;

Τώρα ποῦφυγες καὶ σὺ,
Κορμανίτσα μας χρυσῆ,
νὰ 'μιλήσης μὲ τὸν Τεᾶρο
καὶ μὲ κάθε Γοσποδόρο ;

Τώρα ποῦ 'μπορεῖς νὰ σώσης
ὕπνλους ἀράνευς,
κι' ἴσως κἀτι κατορθώσης
μὲ τοὺς τόσους συγγενεῖς ;

Τώρα ποῦλειψε κι' ἦ γρίνα,
ποῦ 'συχάζου καὶ 'στὴν Κρήτην,
καὶ τὴν Λέμια Μπουμπούλινα
τὴν βραπίτιαν Ἀρριτρίτην ;

Τώρα ποῦ κυττᾷ καθεὶς
πῶς τὸ μέλλον μας ροζίζει ;
τώρα θὰ παραιτηθῆς,
ποῦ κι' ὁ στόλος δὲν κωνίζει ;

Τὸν λαὸ σου μὴν τρελλάνης,
Βασιλεῖα μας λαοσώστη,
τίτοιος κἀκό μὴ μὰς κἀνης,
βγάλε ψεύτρα τὴν Ν ο β ὀ σ τ η ν.

Φ.—Πρὸς θεοῦ ἀναβλεῖ το,
ἴλα κἀνε μὰς τὴ χάρι,
σὺ δὲ πάρος, Περικλίτε,
λύσσαξέ με 'στὸ 'στηλιᾶρι.

Π.—Ὁ λαὸς σου σὶ καλεῖ,
σώνει πιά, τοῦ Τεᾶρου τάπεις,
ὁμοῖο δίδου, Φακούλι ἦ,
μὰς 'στὴ μούρη πέντε φάπεις.

Συγχαρητήρια Δημαρχικὰ γὰ τὸν Κορδόνον σιμαντικά.

Τὸ Στρατηλάτη Θεωρῆ καὶ πάλιν νικητήρια...
Δημάρχων ἀλλεπάλληλα πεποὺ συγχαρητήρια...
τοῦ Κορδῶν τὸν θριαμβὸν ποὺς Δῆμος δὲν γεραίρει;
κι' ὁ Κουτουλιᾶς κι' ὁ Κατρουλιᾶς φρενήρης τὸν συχαίρει.

Σμίξτε μὲ τούτων τὰς αὐθὰς, παράτονος αὐθῆ μου,
κι' Ἱεραμίας, Δημάρχος δὲν ξέρω τίνοσ Δῆμου,
ποῦ τὸνομά του τὸ πεποὺν βαρὺν σημαίνει ὀρθον
καὶ κοπετὸν ἐξέτατον καὶ σῶλον τρικυμίας,
τὸν Θεωρᾶχην γελαστὸς συχαίρει μετ' ἐκείνων
καὶ μὲ τὸν Κορδῶνον γελᾷ καὶ πᾶς Ἱεραμίας.

Δόξα 'στὸν ἀπροσμάχητον Χαλέπαν τῶν Κρητῶν,
ὅπου φαίροτο πρὸ τῶν χειρῶν Ἱεραμίου στένον,
κι' ὁ Κολοκυθὰς, Δημάρχος Παραζωλιωτῶν,
τὴν ἀποκολεκύνωσι τὸ κράτος στεφανώνει.

Κι' ὁ Κολοκυθὰς ἐκ χαρᾶς μετὰ τῶν ἄλλων κλαίει
κατάπληκτος πρὸ τῶν νικῶν τοῦ λάμπρον Εἰδῶλου,
κι' ὁ Θεωρᾶχης ἐπ' αὐτοῦ γενναίως ἐπιπέλει
ἐπάνω κάθε ποταποῦ μηχανορράφον δῆλου.

Ἐβρόνησαν τὸ τρόποιον αὐτὸ τοῦ Θεωρῆ
κι' εἶπαν πεινῶντων πλῆθῃ;
εὖ ποτικὸς 'στὴν τρῶπα του μονάχος δὲν χωρῖ,
εἶρνε καὶ κολοκυθῖο.

Κι' ἐκεῖνος τοὺς ἀπέδειξε πῶς τὸ συγχαρητήριον
καθίλου μὲ τὴν ῥίγαν δὲν εἶναι κολοκυθῖα,
ἀλλὰ τῆς νίκης τῆς κωπῆς κωπῶτατον τεκμήριον,
ποῦ τὴν ἀνιπολιτέυειν 'ραξίλεψε 'στ' ἀλήθεια.

Δίξτε τῷ Θεωρᾶχην μας, ἀνδρὶ λαοπροσλήτην,
κι' ὁ Κωθωνίων Δημάρχος μὲ τούτων ἐξέμνη...
ἂν τοῦ Σουλτάνου σῆμαχος ὁ Θεωρᾶχης δὲν ἦτο,
ὁ Πατισᾶχ δὲν βάζαγε τῆς Κρήτης τὸν ριεμάνι.

Τὸ κράτος σου, Κορδῶνε, λαμπρὸν ἐμεγαλῶνη
καὶ νῦν συγχαρητήρια τοῦ Κολοκυθῖα πάλλει,
τοὺς Κρητὰς σὺ τοὺς ἐσκεπες καθὸς ἡ κολοκυθῖα,
ποῦ τὸν προφήτην Ἰωάνν ἐσκίσει τὸ πάλαι.

Σὺ τὰ κολοκυθίζοντα κωθῶνία μας βροβῖα,
κι' ἐμεῖς κολοκυθίζοντες μετὰ τοῦ Κολοκυθῖα
δειγνομεν τὸν Κορδῶνον μὲ τῆς χειρὸς τὸν δεικτην,
κι' ὡς κ ἄ σ α τ ἔ μ π ο τρώγοντες γλυκύν κολοκυθόσπορον,
ἠμνοῦμεν τὸν μαλαζάντα τὸν Κορδῶνον σκυλοσνικτην,
ποῦ μὲ κορμούς ἀνθρωπινοὺς ἐπάτωσε τὸν Βίσπορον.

